

Войскитѣ застанаха като мъртви. Отдалечъ-хѣ, като изподъ небосклона, се подадоха нѣколко конника, които бързо долетѣха тъкмо къмъ срѣдата на войскитѣ. Начело на тѣзи конници върху високъ, красивъ и обученъ конъ седѣше хубавъ петдесетъ годишенъ мжжъ съ широко чело и вити мустаци. Това бѣ царь Александъръ II. Около него и задъ него припкаха съ своитѣ коне блѣскаво облѣчени генерали, князе и министри.

Царьтъ съ свитата си обиколи войскитѣ. Той се спрѣ предъ българскитѣ опълченци. Две дребни българчета, облѣчени въ широки военни дрехи, съ калпаци до очи и ботуши до поясъ, се пѣчеха гордо въ редоветѣ съ пушка за почетъ.

— Ще могатъ ли тѣзи юноши да вървятъ съ войскитѣ и да се биятъ съ турцитѣ? — запита царьтъ единъ офицеръ. Момчетата чуха царското питане и безъ да чакатъ отговориха.

— „Хай-хай“! Ще вървимъ и ще се биемъ!

Царьтъ се засмѣ и замина къмъ владицитѣ, които бѣха заобиколили една маса посрѣдъ войскитѣ.

Извърши се молебенъ. Четоха се молитви и се изпѣха църковни пѣсни за помощъ отъ Бога и за успѣхъ.

Царьтъ извади изъ пазвата си едно писмо и го даде на владиката да го прочете.

Въ писмото се казваше: ние поискахме отъ султана и неговитѣ министри да подобрятъ живота на нашитѣ братя българи. Ала султанътъ и управницитѣ му не послушаха. Не остава вече друго срѣдство, освенъ да прибѣгнемъ до оржжието. Жаля синоветѣ на руския народъ, но нѣма що да правя. Трѣбва да помогнемъ на българитѣ. И затова въ името на Бога и на Русия обявявамъ война на султана.